

Teza: przedawnienie karalności deliktu dyscyplinarnego będącego przestępstwem.

Prawomocnego skazania obwinionego radcy prawnego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. wydłuża termin przedawnienia karalności za delikt dyscyplinarny zawierający znamiona tego przestępstwa do 25 lat.

WO-56/18

ORZECZENIE

z dnia 15 czerwca 2018 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dorota Szubielska

Sędziowie: SWSD Wojciech Płóciennik

SWSD Karol Korczyński /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu na rozprawie 15 czerwca 2018 r. sprawy radcy prawnego Janusza Stanisława Białeckiego

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 637 z późn. zm.) w związku z art. 1 i 2, art. 3, art. 6 Kodeksu Etyki Radcy

na skutek odwołania Ministra Sprawiedliwości z dnia 05 lutego 2018r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2017 r. , sygn. akt: OSD D 27/2016,

Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka :

1. uchyła zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2017 r. , sygn. akt: OSD D 27/2016, w całości
i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania
2. rozstrzygnięcie o kosztach za postępowanie odwoławcze pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku.

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku postanowieniem z dnia 15 maja 2013r. .sygn. akt RZ.D.6/2013 odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego J. B.. Na skutek odwołania skarżącej A. W. od wymienionego postanowienia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku postanowieniem z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt OSD 13/2013 uchylił w całości postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 15 maja 2013 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt R.. D. 36/2013, oraz postanowieniem z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt R.. D. 11/2014, Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku **wszczął dochodzenie** w sprawie radcy prawnego J. B. sygn. akt R.. D. 36/2013. oraz skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku wniosek z dnia 16 kwietnia 2014 r. o wszczęcie przeciwko wymienionemu radcy prawnemu postępowania dyscyplinarnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej

Izby Radców Prawnych w Białymstoku po rozpoznaniu sprawy orzeczeniem z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt OSD 10/2014, uznał radcę prawnego J. B. winnego zarzucanego mu czynu, tj. naruszenia zasad wykonywania zawodu radcy prawnego oraz zasad uczciwości i rzetelności wymaganych przy wykonywaniu zawodu zaufania publicznego w ten sposób, że pomimo złożenia zawiadomienia o niewykonywaniu zawodu radcy prawnego, wykonywał ten zawód, występując jako pełnomocnik procesowy W. B. przed Sądem Rejonowym i Sądem Okręgowym w Białymstoku oraz przed Komornikiem Sądu Rejonowego w Białymstoku oraz w ten sposób, że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. W., za co został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w Białymstoku, tj. naruszenia art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 1, 2, 3 i 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Za opisany czyn, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku wymierzył radcy prawnemu karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Wskazane orzeczenie na skutek odwołania obwinionego zostało uchylone przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt WO-106/15, i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Białymstoku, po ponownym rozpoznaniu orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2017r., sygn. akt OSD 27/2016 :

1.

na podstawie art.17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art.70 ust.2 ustawy o radcach prawnych umorzył postępowanie dyscyplinarne wobec radcy prawnego J. B. ,

2.

kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku obciążył tę Izbę.

W lakonicznym uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Białymstoku, stwierdził, że od czasu popełnienia przewinienia, tj. od dnia 19 sierpnia 2010 r. upłynęło pięć lat. Przywołał, że stosownie do art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1 przedmiotowego artykułu (tj. jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w wyjątkowych przypadkach - rok), karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w wyjątkowych przypadkach - trzy lata.

Orzeczenie powyższe zaskarżył w całości na niekorzyść obwinionego radcy prawnego J. B. Minister Sprawiedliwości, który w odwołaniu z dnia 05 lutego 2018r. zarzucił

1.

obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 70 ust. 3 u.r.p. i art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k. polegająca na uznaniu , że ustala karalność przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu czynu, podczas, gdy prawidłowa wykładnia wymienionych przepisów prowadzi do odmiennego wniosku, gdyż przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa.

2.

obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p. poprzez umorzenie postępowania dyscyplinarnego, mimo, że nie nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego deliktu dyscyplinarnego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów Minister Sprawiedliwości wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Białymstoku.

Jak wynika z treści uzasadnienia odwołania - w ocenie Ministra Sprawiedliwości zaskarżone orzeczenie o umorzeniu postępowania jest wadliwe, zostało bowiem wydane z obrazą przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Zdaniem odwołującego - w niniejszej sprawie nie nastąpiło przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego radcy prawnemu J. B.. Ponieważ zarzucane obwinionemu przewinienie dyscyplinarne zawierało znamiona przestępstwa, za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2014r. ,sygn. akt. XV K 1103/13, , to do oceny przedawnienia karalności należało w niniejszej sprawie, zgodnie z art. 70 ust.3 u. o r.pr. zastosować przepisy przewidziane w ustawie karnej, to jest art.101 k.k. w związku z art. 102 k.k. Uzasadniając powyższe stanowisko wskazał na orzecznictwo SN zawierające takie stanowisko. Odwołujący przytoczył konstrukcję przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. -kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 2a k.k., karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 15, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat. Natomiast zgodnie z art. 102 k.k., jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Jak wskazał odwołujący - w niniejszej sprawie (...) ustalił okresy przedawnienia karalności zarzucanego przewinienia wyłącznie w oparciu o art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, pomijając całkowicie treść art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych i tym samym normy art. 101 k.k. oraz art. 102 k.k. Niezastosowanie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych i art. 101 k.k. oraz art. 102 k.k. spowodowało, że (...) błędnie uznał, że doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego opisanego w zaskarżonym orzeczeniu, podczas gdy przedawnienie karalności nie nastąpiło.

Zarzut dyscyplinarny wynikający z popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt XV K 1103/13, dotyczył czynu, który miał miejsce w dniu 19 sierpnia 2010 r. Przy zastosowaniu do obliczenia okresów przedawnienia karalności przepisów art. 101 § 1 pkt 2a k.k. oraz art. 102 k.k., karalność przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 25 lat. Przedawnienie karalności tego przestępstwa nastąpi więc dopiero w dniu 19 sierpnia 2025 r.

Niezastosowanie przez Sąd Dyscyplinarny przepisu art. 101 k.k. w związku z art. 102 k.k., zgodnie z dyspozycją art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych i w konsekwencji uznanie, że zarzucany obwinionemu delikt dyscyplinarny przedawnił się, jest - zdaniem odwołującego oczywiście wadliwe.

Powyższa rażąca obraza wymienionych przepisów implikowała z kolei naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, polegające na nieuzasadnionym umorzeniu postępowania w sprawie, mimo że nie nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego deliktu dyscyplinarnego. W konkluzji odwołujący wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

- odwołanie jest zasadne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nieprawidłowo zastosował przepisy z naruszeniem art. 101 k.k. w związku z art. 102 k.k., - niezgodnie z dyspozycją art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych. Powyższe naruszenie skutkowało w konsekwencji błędną oceną, że karalność zarzucanego obwinionemu radcy prawnemu J. B. deliktu dyscyplinarnego uległa przedawnieniu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych na wstępie zaznacza, iż podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest ustawa o radcach prawnych stosowana w związku z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Z kolei na podstawie art. 74¹ pkt 1 i pkt 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego. W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżone orzeczenie winno zostać uchylone i sprawa przekazana sądowi meriti do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Białymstoku bowiem mylnie przyjął, że zaszcza w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. zgodnie, z którą wszczęte postępowanie umarza się, jeśli nastąpiło przedawnienie karalności czynu. Z taką konstatacją Sądu Dyscyplinarnego nie sposób się zgodzić, gdyż sąd ten pominął zupełnie wiadomy mu z akt sprawy fakt prawomocnego skazania obwinionego radcy prawnego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. co wywołać powinno konieczność innego obliczenia biegu terminów przedawnienia karalności za delikt dyscyplinarny zawierający znamiona przestępstwa. Z kolei stwierdzenie, iż czyn zarzucany obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa wymaga stwierdzenia tego faktu przez prawomocny wyrok sądu karnego i wynika z konstytucyjnej zasady domniemania niewinności (art. 42 ust. 3 Konstytucji RP). Tylko zatem sąd powszechny w postępowaniu karnym może stwierdzić, że czyn zabroniony, zarzucany obwinionemu, nosi cechy przestępstwa. Trzeba przy tym podkreślić, że sformułowanie: "znamiona przestępstwa", zawarte w art. 70 ust. 2 u.r.p., wskazuje, iż dla zastosowania tego przepisu niezbędne jest nie tylko stwierdzenie wyczerpania przez obwinionego znamion danego czynu zabronionego określonego w ustawie karnej, ale także spełnienie wszystkich pozostałych przesłanek przestępności czynu (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06, OSNKW 2006/10/87). Dokonując rozważań co do kwestii przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego zawierającego znamiona przestępstwa nie można tracić z pola widzenia prawidłowego rozumienia zwrotu zawartego w art. 70 ust. 3 u.r.p. czyli sformułowania "zawiera znamiona przestępstwa". Sąd Najwyższy stwierdził, że "określony w art. 70 ust. 2 ustawy z 1982 r. o radcach prawnych zwrot: "zawiera znamiona przestępstwa", należy interpretować jako zawierający warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu, obejmujący obok wypełnienia określonych w ustawie karnej znamion czynu zabronionego, także bezprawność, winę oraz większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., (...) 13/13).

Kontynuując rozważania co do przedawnienia karalności zważyć w pierwszym rzędzie należy na moment czasowy tj. okres od jakiego należałoby liczyć rozpoczęcie biegu przedawnienia karalności czynu w tej sprawie oraz uwzględnić zdarzenie - czas popełnienia przez obwinionego przestępstwa, za które został skazany prawomocnym wyrokiem sądu karnego oraz odnieść te elementy do stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przestępstwa. Przepisy kodeksu karnego ulegały w ostatnich latach kilkakrotnym zmianom w tym także przepisy regulujące kwestię przedawnienia. W art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz.U. poz. 189), wskazano, że: " Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął". Nowelizacja ta weszła w życie z dniem 02 marca 2016r. oznacza to, że jeżeli przed dniem 2 marca 2016 r. karalność danego przestępstwa się nie przedawniła, ustalenie terminu przedawnienia ukarania tegoż czynu przestępnego następuje w oparciu o aktualne brzmienie art. 102 k.k. . Nie można tracić z pola widzenia faktu, że w dacie popełnienia przestępstwa (19 marca 2010r.) obowiązywało poprzednie brzmienie przepisu, które było następujące: „Jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu”. Przyjmując zatem datę popełnienia przez obwinionego radcę prawnego przestępstwa z art.286 k.k. "19 sierpnia 2010r. " i odnosząc przepisy wg poprzedniego stanu prawnego, obowiązującego przed dniem

02 marca 2016r. z stwierdzić należy, że do przedawnienia karalności nie doszło - bowiem Rzecznik Dyscyplinarny wniosek o wszczęcie przeciwko wymienionemu radcy prawnemu postępowania dyscyplinarnego skierował w dniu 16 kwietnia 2014 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku- czyli przed upływem przewidzianych wówczas 5 lat .

W myśl art. 70 ust.3 ustawy o radcach prawnych jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa. Stanowisko takie potwierdził Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2013 r., (...) 26/13 : "W sytuacji, gdy zarzucane przewinienie zawodowe zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie karne. Jednakże jedynie prawomocny wyrok sądu powszechnego skazujący za przestępstwo, którego znamiona zawarte są w zarzucanym przewinieniu zawodowym jest podstawą ustaleń w postępowaniu dyscyplinarnym, że przewinienie takie zawiera znamiona przestępstwa." Niniejszej sprawie będącej przedmiotem rozpoznania zarzut dyscyplinarny wynikający z popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt XV K 1103/13, dotyczył czynu, który miał miejsce w dniu 19 sierpnia 2010 r. Natomiast przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. ,za które został skazany obwiniony radca prawny jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Zatem skoro w terminach wskazanych w art. 101 § 1 k.k. zostało wszczęte postępowanie przeciwko radcy prawnemu , to – stosownie do postanowień art. 102 k.k. – karalność poszczególnych przestępstw następuje:

- a) gdy czyn stanowi zbrodnię zabójstwa – po upływie 40 lat (30+10);
- b) gdy czyn stanowi inną zbrodnię – 30 lat (20+10);
- c) gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności – 25 lat (15+10);
- d) gdy czyn stanowi występki zagrożony karą przekraczającą 3 lata – 20 lat (10+10);
- e) w przypadku pozostałych występki ściganych z oskarżenia publicznego – 15 lat (5+10).

W niniejszej sprawie obwinionego radcy prawnego J. B. przy wyżej zaprezentowanemu obliczeniu okresów przedawnienia karalność przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 25 lat. Słuszność ma zatem odwołujący, że przedawnienie karalności tego przestępstwa nastąpi dopiero w dniu 19 sierpnia 2025 r. Zestawiając bowiem datę popełnienia przestępstwa z datą przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 1 i 2 rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, nie można mieć wątpliwości, że do przedawnienia nie doszło. Nie wystąpiła zatem tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. dająca podstawę do umorzenia postępowania .

Wskazać należy, że terminy przedawnienia karalności z art. 101 § 1 i 2 k.k. mają charakter względny (mogą bowiem zostać przedłużone w przypadku wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 102 k.k.), zaś terminy wynikające z przepisu art. 102 k.k. mają już charakter bezwzględny (po ich upływie nie można już ukarać sprawcy przestępstwa). Niezastosowanie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych i art. 101 k.k. oraz art. 102 k.k. spowodowało, że Sąd Dyscyplinarny wydał orzeczenie oczywiście błędne przez uznanie, że doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego opisanego w zaskarżonym orzeczeniu, podczas gdy przedawnienie karalności nie nastąpiło. Tak więc Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie rozpoznając zarzuty odwołania uchylił skarżone orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, gdyż zarzucany delikt dyscyplinarny nie uległ przedawnieniu. Rozpatrując sprawę po raz kolejny, Sąd I instancji winien zapoznać się z aktami w szczególności z wyrokiem Białymstoku z dnia 24 kwietnia 2014 r., ogłoszonym w postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym w sygn. akt XV K 1103/13, i na podstawie dotychczas zgromadzonych tam dowodów podjąć decyzję w przedmiocie wniosku o ukaranie radcy prawnego J. B..

Szczególnie przy ponownym rozpoznaniu należy ustalić status obwinionego na dzień popełnienia przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego, momentu wydania orzeczenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku (w kontekście czy obwiniony radca prawny - był czy nie czynnym zawodowo radcą prawnym) oraz odniesienie tych okoliczności do podlegania przez niego odpowiedzialności dyscyplinarnej za czyny opisane w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego.

Podjmując rozstrzygnięcie po ponownym rozpoznaniu sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku uwzględni również orzeczenie o kosztach niniejszego postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.100,00 zł.